

תת"ע 10261/11/17 - מדינת ישראל נגד אבו ענזה מחמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10261-11-17 מדינת ישראל נ' אבו ענזה מחמדז

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

אבו ענזה מחמד

הנאשם:

הכרעת דין

במצוות טעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.
כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, כי ביום 7.3.2017 בשעה 15:10 בצומת רחוב 1185 ובדרך בנין, בעיר תל אביב, נסע ברכבו, לא ציית לתמרוך 501 - נתיב תחבורה ציבורית (להלן: תנ"צ), ונכנס לדרך בה מותרת הנסיעה לכלי רכב המצוינים בתמרוך, ובניגוד לאמור בו.
ביום 4.12.17 כפר הנאשם במיוחס לו, הודה כי אמנם ביצע את הרשום בכתב האישום, אולם טען שאינו מודע לכך שיש לו להמשיך ישר, במיוחד תיאר כי אותה השוטרת אף מסרה לו הנחיות מפורטות בדבר נסיעתו (שהיה כי במקום אירעה תאונה, אשר בעטייה שוטר ושוטרת אשר היו במקום, סימנו לו להמשיך ישר, במיוחד תיאר כי אותה השוטרת אף מסרה לו הנחיות מפורטות בדבר נסיעתו) (שהיה צורך בהגנה לרחוב המסגר, ומשם יש לפנות שמאלה).
לפיכך, טען כי מאחר ומילא אחר דברי השוטרת, ולא עשה כך על דעת עצמו, ובניגוד לתמרוך, הרי שאינו מודה באחריות לביצוע אותה התנהגות.
בנוסף ציין הנאשם כי במקום היו 3 שוטרים, נידת עם שני שוטרים, ואופנוען אחד.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.
ביום 7.5.2018 נשמעה **פרשת התביעה**, אשר כללה עד תביעה אחד בלבד - **רס"ב זורנברג יואל**, שהגיש את דו"ח ההזמנה לדין אותו רשם באותו המעמד - **ת/1**. כשהתבקש לקרוא מת/1 את **"נסיבות המקרה"** כפי שנרשם על ידו, התקשה לקרוא את הדף השני, מאחר והכתב חלש עד מאוד.
אף על פי כן, הקריא את הדף הראשון, משם עולה כי ביום המצוין בת/1 ובצומת הרחובות כפי שחשאר, היה מוצב סטטי כ-30 מטר לערך מהצומת, והבחין ברכב הנאשם נוסע בדרך בנין לצפון, חולף על פני בית מספר 50, וממשיך בנסיעה, וזאת בניגוד לתמרוך 501 המוצב מימין לדרך.
עוד הקריא מאותו דו"ח, כי מימין לדרך ניצב באופן גלוי ותקין תמרוך המורה כי הנתיב מיועד לתחבורה ציבורית בלבד, בימים א' - ה', ובין השעות 05:00 - 22:00.
בנוסף ציין כי על גבי הנתיב מסומנים חצים צהובים, לתחבורה ציבורית, וכי נשמר קשר עין רציף עם הרכב של הנאשם, עד לעצירתו (עמוד 3 שורות 3 עד 8).
באותו עמוד קריא, נרשם כי כבר באותו המעמד ציין הנאשם שבצומת הרחובות בגין ו-1185 יש תאונה, וכי שוטר הורה לו להמשיך בנסיעה.
השוטר המשיך והעיד כי בהמשך לכך ביקש מן הנגה לבוא עמו על מנת להוכיח את דבריו, אולם נהג הרכב - הנאשם, סירב לבוא עמו ואמר לו ללכת לבד (עמוד 3 שורות 9 עד 11).
בהמשך, עד התביעה העיד כי את העמוד ה-2 ל-ת/1 אינו מצליח לקרוא, שכן הכתב חלש ומחוק, אולם מכיוון שהטענה היא טענה חריגה, זוכר את המקרה, ומבקש להעיד מזיכרונו.
לפיכך המשיך והעיד מזיכרונו, שמכיוון שמדובר בציר תנועה אשר נאסף אך ורק על ידי יחידת "הרכבת הקלה" טענתו זו של הנאשם העלתה ספק בעיניו, שכן כל אירוע חריג, כגון תאונה, הייתה מודווחת בקשר, בזמן אמת, והוא היה מחויב להיות מעודכן לגביה ואף ליתן מענה מיידי.
אף על פי כן, לטענתו, ולאחר שהנאשם סירב להילוות אותו לצומת, הלק בעצמו במקום אותו תיאר הנאשם, והסתבר שלא הייתה כל תאונה, כמו כן לא ראה במקום שוטרים (עמוד 3 שורות 16 עד 25).

בנוסף, ציין כי עלה בקשר, ושאל האם במקום אירעה תאונה, וקיבל תשובה שלילית. לפיכך, ומאחר ששלל לחלוטין את טענתו של הנאשם, רשם את הדו"ח.
כשנשאל האם הוא בעצמו ביצע את אשר הוא מעיד, שכן לטענת הנאשם שוטר אחר שהיה עמו ביצע את הבדיקה, ענה **"למיטב זכרוני, אני זה שהלכתי למקום, אני לא יכול להגיד לך ב-100%, עצם זה שאני נותני את הדו"ח סימן שאני לקחתי על עצמי את האחריות ובדקתי את זה"** (עמוד 3 שורות 27 עד 30).
בחקירתו הנגדית, כאשר הנאשם עמד על כך ששוטר אחר, אשר היה רכוב על אופנוע, הוא זה אשר ביצע את הבדיקה, וכי העד שבידיה, ענה העד **"אני לא זוכר את הפרטים המדויקים, אני לא מוציא מכלל אפשרות, אני אומר שלמיטב זכרוני, אני זוכר את הדו"ח בלבד, ואני זוכר שנעשתה בדיקה, לומר בוודאות שזה היה מישוה אחר שסייע לי, או אני, אני לא יודע בוודאות. אני לא זוכר מי השוטר שהיה איתי"** (עמוד 4 שורות 4 עד 9).
גם לשאלת הנאשם האם הוא זה שעצר אותו או השוטר הנוסף, כאשר הנאשם ציין במפגעי כי האופנוען הוא זה שעצר אותו, ענה העד **"אנחנו עצרנו אותו, כאשר אתה בנסיעה, אני עצרתי אותו, גם אם השותף שלי, אני לא זוכר, אבל נניד שהיינו שניים, והשותף גם הורה לך לעמוד בצד, זה לא משנה את עצם העניין, נסעת בכביש שאסור לך לנסוע"** (עמוד 4 שורות 12 עד 16).

כאשר הנאשם מציין בפני העד כי ההגים אשר נסעו אחריו ונעצרו, לא קיבלו דו"חות, ענה העד **"יש לי שיקול דעת למי לתת דו"חות ולמי לא, איני יודע אם אלו שאחר כך קיבלו דו"חות או לא, אבל אני מחליט מי קובע ומי לא"** (עמוד 5 שורות 2 עד 4).
אחר. אם היה מישוה שהלך לבדוק אחריו זה ולא אני בדקתי, אני לא זוכר ב-100%, ואני לא מוציא מכלל אפשרות. אם מישוה אחר, כגון אופנוען, קפץ לבדוק, אם היה תאונה או לא, לטעמי היה צורך ברישום דו"ח של הפעולה שביצע" (עמוד 5 שורות 10 עד 13).

העד אף ציין כי אף על פי שזוכר את האירוע, לאור הטענה החרגה של הנאשם, לא זכר מי עבד איתו, וכי **"עבדו איתי הרבה אנשים"** (עמוד 5, שורות 17 עד 19).
בפרשת ההגנה העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו ותיאר בהרחבה את אשר אמר כפיתרון, ציין שהגיע מכיוון תחנה מרכזית והיה צריך להתחבר למנהרה, לעלות על כביש איילון ולנסוע לאיכילוב, לכן היה צריך לנסוע ימינה, אולם במקום היו שוטר ושוטרת, ושני כלי רכב אשר היה מעורבים בתאונה, כשהשוטרת מנעה ממנו לפנות ימינה, אלא אמרה לו במפורש **"תמשיך ישר"**, וכשניין בפניה שזה נתיב תחבורה ציבורית, עמדה על כך **"אני אומרתי לך, היסע עד סתרגל, ובסרגל כך שמאלה"**, כאשר בקטע הזה נעצר על ידי המשטרה.
הנאשם העיד כי השוטר שהעיד מטעם התביעה כעד יחיד, לא הוא זה אשר עצר אותו, וכי במקום היו 3 שוטרים (עמוד 5 ועמוד 6, שורות 26 עד 31, וכן שורות 1 עד 2 בהתאמה), בנוסף תיאר כי הוא נעצר ראשון, ולאחריו נעצרו כלי רכב נוספים, כשנמנע ממנו לדבר איתם, ולשאל אותם אם גם הם הגיעו בללל התאונה שאירעה בצומת קודם, דבר שחיבל באימות טענתו (עמוד 6 שורות 3 עד 5).

הנאשם אף ציין כי שוטר-אופנוען (לא העד), עלה על האופנוע, נסע על המדרכה בכיוון הנגדי, חזר, והם דיברו ביניהם, כאשר את השיחה לא שמע (עמוד 6 שורות 6 עד 8).
בחקירתו הנגדית נשאל על ידי המאשימה מדוע לא עצר את רכבו, והלק ברגל עד למקום התאונה, כדי לאשש את טענתו, ענה כי הוא לא סירב לבוא עם השוטר, וכי היה ויכוח בינו לבין המשטרה, והוא ביקש שיקראו לינידת להגיע, כדי לאמת את הטענה.

הנאשם לא נתן מענה מדוע לא הלך לצלם את הצומת, או ביצע פעולות נוספות כדי לאמת טענה זו.
מכיוון שבסיום שמיעת הראיות מצאתי כי קיים חוסר אמת ומהותו בדבר זהות האנשים אשר עבדו ביחד עם עד התביעה היחיד שהעיד בפניו, ומשכך אף לא נמצאו דוחות פעולה, אבל בעיקר לעניין התרחשות התאונה, והאם נפתח אירוע שכזה, קבעתי בהחלטתי מאותו יום כי המאשימה תמציא לנאשם מסמך האם במועד זה, ובסמוך למקום ביצוע העבירה, אכן היה דיווח אירוע תאונתי, והאם יצאה נידת משטרתית למקום.

אף על פי כן, המאשימה לא ביצעה את הבדיקה כפי שנדרשה, וביום 18.7.2018, דהיינו כחודשיים לאחר דיון ההוכחות, נאמר על ידי בא כוח המאשימה **"בדקנו את בקשת בית המשפט, ולא מצאנו דו"חות עיסוק נכון לאותו יום. אין לי אינדיקציה האם היה אירוע תאונתי, לא בדקנו במשל"ס"** (עמוד 4 שורות 5 עד 6).
לפיכך, באותו המועד, סיכמו הצדדים את הראיות, כאשר ביקשה המאשימה להאמת לגרסת השוטר ולהרשיע, ואילו הנאשם ביקש לזכות אותו מהמיוחס לו.

דיון והכרעה:

לאחר שעיניתי ב**ת/1**, בחנתי את עדויות עד התביעה והנאשם, מצאתי כי לא ניתן לבסס את המיוחס לנאשם מעבר לספק הסביר, מן הטעמים שלהלן:

- מדו"ח ת/1** הכולל 2 עמודים ניתן לקרוא אך ורק את העמוד הראשון, ואילו העמוד השני אינו קריא, זאת כאשר בעמוד הראשון מצוינות כל העובדות אשר אינן במחלוקת, דהיינו מקום האירוע, העובדה כי רכב הנאשם נעצר וכי אכן נהג על פני נתיב תחבורה ציבורי.
מאידך, דווקא העמוד השני, אשר בו היו אמורות להיכלל העובדות השניות במחלוקת, דהיינו מה היו הפעולות בעקבות טענתו של הנאשם, מי אשר ביצע אותן ומה הייתה תוצאת הבדיקה, לא היו נהירות ולא ניתן היה לדעת מה נרשם באותו המעמד.
מכאן, ומעדותו של עד התביעה, לא ידוע האם העד הוא זה אשר הלך לברר האם בצומת שצוינה על ידי הנאשם אירעה תאונה, אם לאו, או האם הוא זה אשר בירר אם אירעה תאונה, אל מול הקשר המשטרי.
- מכיוון שעובדה זו לא צוינה במפורש, או אם צוינה, הרי שלא ניתן לקרוא אותה, ומכיוון שהעד עצמו לא הוציא מכלל אפשרות כי היה במקום שוטר-אופנוען, אשר הוא זה אשר ביצע את הפעולות, הרי שהעדויות הזאת היא כולה בגדר עדות שמיעה, או לפחות כזאת, אשר יש חשש שהינה בגדר עדות שמיעה, והיה צורך בהבאת השוטר או השוטרים הנוספים, אשר היו עמו במקום, על מנת להעיד ולשרטט בפני בית המשפט את האירוע כפי שאירע במלואו.
- כאן יש אף לצייין, שאותה העדות העיקרית לקביעה בדבר אשמתו של הנאשם ניתנה כולה מפי עדותו של הנאשם, וזאת כאשר האירוע אירע למעלה משנה קודם מות העדות ולא ניתן שלא להעלות חשש בדבר אותו זיכרון, שלמותו ונכונותו לאור אירועים רבים אשר אירעו מאז האירוע ועד למות העדות.
- במקרה זה, העובדה כי שוטרים נוספים שהיו במקום לא רשמו דו"חות, יש כדי לפגוע פגיעה מהותית בהוכחות טענתו של הנאשם.
- המאשימה לא בדקה את טענת הנאשם, כפי שהעלה אותה כבר במועד הכפירה, עובר לשמיעת ההוכחות, אבל גם לא לאחר שקיבלה אפשרות לעשות כך, משכך, לא ניתן היה לקבוע כמה שוטרים היו במקום, והאם היה אירוע תאונתי שכזה, ואם היה - האם דווח למש"ט.
- גרסת הנאשם כבר במועד שבו נעצר על ידי המשטרה, הייתה זהה לחלוטין לזו אשר נתן בכפירתו, ולזו אשר העיד בפניו.

תגובתו ב**ת/1** **"תגובה ראשונית - הייתה תאונה בצומת, שוטר אמר לי להמשיך ישר."**

תגובה משנית - הייתה תאונת דרכים שחוסמת את הכביש, שוטר ושוטרת סימנו לי להמשיך ישר, לא היה לי אפשרות לנסוע, רק ישר."

- גרסה זו עולה בקנה אחד עם העובדה שטענתו היא טענה עקבית, בדבר אירוע תאונתי, אשר קרה בסמוך קודם למקום עמידת השוטרים, וכן העובדה כי שוטרים שהיו במקום, וכן שני שוטרים, שוטר ושוטרת, הם אלו ששמעו ממנו את הנסיעה על פי התמרוכים, ודרשו ממנו להמשיך בנסיעה ישר, בניגוד לתמרוך המוצב.
- מכל אלו אין לי אלא לקבוע, כי טענת הגנה של הנאשם לא נסתרה** - שכן, הנאשם הודה לאורך כל הדרך ברכיבים העובדתיים של העבירה אולם טען כי עשה כך לאחר שצוה על ידי שוטרים שהיו בצומת קודם לכן לבצע את אותה ההתנהגות.

תקנה 23 (ב) לתקנות התעבורה קובעת, כי עובר דרך חייב לציית לשוטר או לעובד התימרוך - **"הציית כאמור חובה הוא אף אם ההוראה או האות הם בניגוד לתקנות או בניגוד לתמרוכים או להוראות כלליות אחרות בענין סדרי תנועה שניתנו על ידי כל רשות מוסמכת לכך."**

- מחדלי חקירה בתיק זה זה משמעותיים ועמוקים, עד שלא ניתן לקבל מידע או לבסס את האישום על פי ראיות אחרות בתיק, שכן העד היחיד אשר העיד אינו יודע האם הוא זה אשר בירר את טענת הגנה של הנאשם או קיבל מידע זה מאחר אשר הוא זה שביצע את הפעולות, כאשר נקודה זו לא בוררה כדבעי ולא הובא אותו אחר, אם אכן קיים.
בעניין זה, אין לי אלה הפניות להלכה המושרשת הקובעת כי בהיתן תשתית מספקת להוכחות אשמתו של נאשם, אשר אין בקיומם של מחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של הנאשם כאשר מכלל לאו אתה שומע על הן, שכן כאשר מחדלי חקירה אחרות מספקות קשות בתשתית הראייתית עד כדי קיומן של ספק, הרי שלא ניתן להרשיע נאשם. במקרה זה, אותם המחדלים שציינתי לעיל, נגוע קשות ביכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות עד אשר קופחה הגנתו ונפגעה זכותו להליך הוגן (ראה ע"פ 2478/12 אגריבה נ' מדינת ישראל, ע"פ 6304/12 ספרונב נ' מדינת ישראל, ע"פ 5633/13 ינימ נ' מדינת ישראל ועוד).

בסיכומי של דבר, מצאתי כי אין בעדותו של השוטר, אשר איננה שלמה, ואיננה חד משמעית דיה, על מנת להרים את הנטל אשר היה על התביעה להרים, בוודאי לא לאור מחדלים נוספים, כפי שציינתי לעיל, ואני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור נחקק.

עמוד 2

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשע"ט, 03 אוקטובר 2018, בנכחות
הצדדים.